

Hồi 27

Về Thất Diệp cốc tỏ tường lai lịch.

Khách má hồng man nguyệt lương duyên.

Đại điều vừa hạ thân xuống Thất Diệp cốc, Vương Thế Kỳ chưa kịp nhảy xuống khỏi lưng đại điều thì Văn Phi Yên đã huyền thuyên, "Thế Kỳ, nơi này là nơi nào? Cảnh sắc chẳng khác nào non bồng nước nhược, sự tuyệt mỹ chẳng nơi nào sánh bằng. Làm sao ngươi biết được địa điểm này? Còn nữa, sao đến bây giờ ngươi mới đến đây? Còn nữa, sao đến bây giờ ngươi mới đến đây? Ngươi có biết là ta và gia sư nóng lòng vì ngươi đến chùng nào không? Ngươi làm cách nào thoát được lão ác ma U Linh giáo chủ? Ngươi...?"

Khó mà kìm hãm được Văn Phi Yên nếu Vi Tuyết Ngọc không kịp lên tiếng ngăn nài lại có lẽ Vương Thế Kỳ không tài nào nhớ hết những gì nàng đang huyền thuyên hỏi, "Yên nhi, ngươi muốn hỏi gì thì hãy chờ Thế Kỳ bước xuống rồi hãy hỏi. Đã biết Thế Kỳ phải khó khăn lắm mới thoát thân được tại sao ngươi không hỏi Thế Kỳ xem thương thế như thế nào??"

Văn Phi Yên bị sự phụ mắng đến phải sa sầm nét mặt. Cũng may là Vương Thế Kỳ kịp đỡ lời cho nàng, "A di, Kỳ nhi vẫn bình yên vô sự."

CÓ lẽ tỷ tỷ đã nhận biết điều này qua sắc mặt của Kỳ nhi nên tỷ tỷ mới không hỏi đến.?"

Quay sang Văn Phi Yên, chàng lại nói, "Còn những gì tỷ tỷ vừa hỏi chính đệ cũng đang muốn giải thích cho tỷ tỷ và a di cùng nghe nên đệ mới bảo điều huynh đưa hai người đến đây.?"

Thở ra một hơi dài, Vương Thế Kỳ vừa ve vuốt vừa nói với đại điều, "Còn việc đệ chậm đến chỉ vì điều huynh phải khó khăn lắm mới tìm được đệ Điều huynh này, có lẽ điều huynh không ngờ ta phải đi ngược về phía tây phải không? Điều huynh cực khổ đã nhiều rồi, bây giờ điều huynh hãy đến thăm mộ phần của chủ nhân điều huynh đi.?"

Vi Tuyết Ngọc ngạc nhiên, "Chủ nhân của xí điều ư? CÓ phải Kỳ nhi muốn nói đến mộ huyết còn tươi mới ở bên trong kia không?"

Hỏi cho có hỏi chứ Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yên đã nhìn thấy đại điều đi luôn vào bên trong, hướng về mộ huyết đó rồi.

Vương Thế Kỳ gật đầu và đáp lại, "Không sai, mộ phần đó chính là nơi an nghỉ của chủ nhân đầu tiên của điều huynh. Vị chủ nhân của điều huynh chính là Lục Kính Thương Lục giáo chủ của U Linh giáo."

Lục giáo chủ đã bị lão ác ma Tiền Vọng Thôi hãm hại và tiếm đoạt cương quyền giáo chủ.?"

Nghe thế, Văn Phi Yến chực nhớ lại chuyện xảy ra tại đêm giao chiến ở Côn Luân phái. Nàng hỏi, "Thì ra đây là người mà ngươi đã nói là phải báo thù khi gặp lão ác ma Bất Sát Phi Nhân đấy ư? Vì nguyên nhân nào mà ngươi muốn xí điều đưa chúng ta đến đây?"

chàng mỉm cười, "Đệ đang chuẩn bị nói đến điều này. Rồi tử tử sẽ biết. Trước tiên đệ muốn hỏi tử tử một điều.?"

"Hỏi ta? Là điều gì? Có phải là điều mà ta và ngươi đã bàn định không?"

Nhìn hoa dung của Văn Phi Yến cứ biến đổi liên tục, Vương Thế Kỳ hiểu ngay là nàng đang lo sợ chàng sẽ lên tiếng chối bỏ những gì nàng đã ép chàng phải hứa. Chàng cười thâm, "Tử tử à, ta làm sao dám từ chối lời đã hứa với một trang giai nhân tuyệt sắc như tử tử."

Tuy vậy, ta cũng phải nhân cơ hội này cho tử tử một phen hoảng sợ mới được.?"

Chàng nhẹ nhàng gật đầu, "Không sai, điều mà đệ muốn hỏi xét ra cũng có phần liên quan đến những gì chúng ta đã bàn định.?"

Thất sắc, Văn Phi Yến bối rối hỏi lại, "Đúng là chuyện đó ư?"

"Đúng là có liên quan.?"

"Liên quan nhiều không?"

"có thể nói là nhiều.?"

"Nhiều đến mức độ nào? Liệu có cản ngại gì đối với lời hứa của ngươi không?"

"Tử tử, đệ e rằng là có.?"

"Có ư? Nói như ngươi, không lẽ... không lẽ ngươi sẽ không thực hiện lời đã hứa?"

"Rất tiếc là có. Nếu như... ?"

Càng hỏi thì Văn Phi Yến càng hoảng hốt. Và đang khi Vương Thế Kỳ chưa nói hết lời, Văn Phi Yến do không tìm chế được nữa phải oà lên khóc nức nở, đồng thời nàng chạy sà vào người Vi Tuyết Ngọc.

Vừa ôm chầm lấy Vi Tuyết Ngọc, Văn Phi Yến vừa khóc lớn tiếng hơn.

Vi Tuyết Ngọc ngay từ đầu vốn không hiểu là cả hai đang nói về điều gì nên có phần ngạc nhiên. Và lúc Văn Phi Yến phải khóc lóc tức tưởi như thế, Vi Tuyết Ngọc từ ngạc nhiên chuyển sang sững sờ, rồi từ sững sờ chuyển sang giận dữ, "Thôi nào Yến nhi! Hãy mau nói cho ta nghe tại sao ngươi lại khóc? Hay Kỳ nhi đã hiếp đáp gì ngươi?"

Vì đang khóc nên Văn Phi Yến làm sao có thể giải thích ngay cho sự phụ hiểu tất cả. Ngược lại, nàng còn khóc nhiều hơn, tức tưởi hơn.

Thêm giận, Vi Tuyết Ngọc lại hỏi Vương Thế Kỳ, "Chuyện gì đã xảy ra vậy Kỳ nhi?"

Chàng lắc đầu nhún vai, "Kỳ nhi cũng đang muốn biết như a di vậy A di thử hỏi lại tỷ tỷ xem?"

CÓ xô Văn Phi Yến ra nhưng không được, Vi Tuyết Ngọc đành phải gắt lên, "Yến nhi. Ngươi không thể thôi việc khóc lóc mà nói cho ta biết rõ ngọn ngành được sao? Là chuyện gì mới được chứ? Ta không biết, Thế Kỳ không biết, còn ngươi biết nhưng lại không chịu nói, có phải ngươi muốn cho kẻ làm sự phụ như ta phải tức đến chết ngươi mới chịu phải không?"

Đến lúc đó, Văn Phi Yến mới chịu ngừng việc khóc than và lên tiếng. Nàng kêu lên, "Sự phụ, hấn nói dối. Hấn biết là hấn đang nói gì, hấn biết là tại sao đồ nhi phải khóc. Tại hấn hồ thẹn nên không dám nói đây thôi.?"

Nàng quay mặt ra, để nguyên gương mặt còn đầy những giọt lệ, nàng hậm hực nói với Vương Thế Kỳ, "Thế Kỳ, chuyện đã như thế này rồi, vì sự trinh bạch của ta, ta đành phải bẩm trình rõ cho sự phụ biết thôi. Để xem ngươi còn chối cãi được nữa không?"

Nghe Văn Phi Yến nhắc đến hai chữ trinh bạch, Vi Tuyết Ngọc thoáng chần chẫn, "Là chuyện gì thế này Kỳ nhi? Ngươi đã làm gì Yến nhi của ta?"

Trong lòng tuy đang mừng thầm vì đã có Văn Phi Yến giải bày hộ nhưng bên ngoài Vương Thế Kỳ cứ giả vờ như không biết. Chàng lại nhún vai kèm theo sự ngạc nhiên, hàm ý cho a di biết là chàng không hiểu Văn Phi Yến muốn nói về việc gì.

càng tức tối trước thái độ dửng dưng của Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yến liền cứ một mạch nói ra tất cả những gì đã xảy ra tại sơn môn của phái Côn Luân,

đúng vào đêm Văn Phi Yến đáng lẽ phải thành thân với HỒ Vĩnh Lạc. Tiếp đó, nàng cũng nói cho sư phụ biết những gì Vương Thế Kỳ đã hứa với nàng, trước khi nàng được chàng ném lên rồi cùng với sư phụ được đại điều đưa đến đây.

Nghe xong, tuy có phần nào tức cười về hành vi cưỡng ép khá phi lý của Văn Phi Yến đối với Vương Thế Kỳ trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng nhưng Vi Tuyết Ngọc không thể không xử sự theo đạo lý.

"Kỳ nhi, những gì Yến nhi nói đều đúng cả chứ?"

Chàng điềm nhiên đáp lại, "Đúng thì đúng, nhưng... ?"

"Hừ, không nhưng gì cả. Nói tóm lại người thừa nhận những gì Yến nhi nói là được rồi.?"

"A di.?"

"Vương Thế Kỳ, người nghe ta hỏi đây. Ở vào hoàn cảnh đó tuy Yến nhi đề cập một việc hoàn toàn không đúng nơi đúng lúc nhưng người không thể trách Yến nhi được. Đối với nữ nhân, sự trinh bạch đôi khi quan trọng hơn mạng sống. Người là nam nhi đại trượng phu, người đã hứa thì người phải giữ lời. Người nói đi, Yến nhi có gì không xứng đáng mà người cự tuyệt chứ?"

Đến lúc này Vương Thế Kỳ mới chịu buông tha cho nàng. Chàng kêu lên hỏi, "A di, Kỳ nhi nào đã nói gì đến hai chữ cự tuyệt?"

Sửng sốt, Vi Tuyết Ngọc hỏi lại, "Người không cự tuyệt? Vậy tại sao...?"

Chàng cướp lời, "Tất cả chỉ vì hiểu lầm mà thôi. Ồ, mà không phải, Kỳ nhi phải nói như thế này mới đúng. Chỉ vì a di và Phi Yến đâu để Kỳ nhi nói rõ ngọn ngành, chẳng trách Kỳ nhi nói một đằng còn hai người lại nghĩ sang một nẻo khác.?"

Văn Phi Yến thiếu chút nữa đã hét lên, "Người còn muốn nói gì nữa chứ? Không phải người khăng khăng nói rằng điều người muốn hỏi có liên quan đến lời người đã hứa sao?"

Chàng gật đầu quả quyết, "Thì có liên quan thật mà. Nhưng không phải như tỷ tỷ nghĩ.?"

"Không phải, nghĩa là... ?"

Vi Tuyết Ngọc vội ngắt lời Văn Phi Yến, "Thôi nào, Yến nhi, người không cần phải đoán bừa. Cứ để cho Kỳ nhi hỏi ra sao đã.?"

Quay sang Vương Thế Kỳ, Vi Tuyết Ngọc thật sự nôn nóng, "Người muốn hỏi gì thì hỏi mau đi. Chỉ vì người rào trước đón sau chả trách Yến nhi phải... ?"

Phải gì thì Vi Tuyết Ngọc không nói rõ, nhưng chỉ bao nhiêu đó cũng đủ làm cho Văn Phi Yến đỏ bừng cả mặt vì ngượng ngùng rồi.

Đã thế, nàng còn ngượng ngùng hơn khi nghe Vương Thế Kỳ đột nhiên hỏi, "Tỷ tỷ, điều đệ muốn hỏi là có phải tỷ tỷ có một vết chàm màu đỏ như son ở... ở...?"

Hỏi đến đây Vương Thế Kỳ mới nhớ ra là chàng đã thất thố, hỏi đúng vào điều cấm kỵ của nữ nhân, nên chàng ngậm ngừng không dám hỏi tiếp.

Mặt đỏ như gấc, Văn Phi Yến gắng gượng nạt thành lời, "ở đâu hứ? Sao ngươi không..." Nàng cũng không nói hết câu vì quá ngượng.

Vi Tuyết Ngọc nửa hiểu nửa không, vội thúc giục, "Ngươi làm gì cứ như người ngậm phải hột thị vậy Kỳ nhi?"

Đánh bạo, chàng hỏi rõ, "Một vết chàm màu đỏ ở gần huyệt nhũ hoa, tỷ tỷ có dấu tích nào như vậy không?"

Hoa dung biến đổi, thần tình chấn động, toàn thân run rẩy, Văn Phi Yến vừa bỏ nhào vào lòng sư phụ vừa gào lên, "Sư phụ, sư phụ nghe rồi đó. Hấn... hấn đã trông thấy hết đồ nhi rồi.?"

Vi Tuyết Ngọc bưng bưng nét mặt vì giận dữ, "Thế Kỳ, ngươi còn muốn nói gì nữa không? Thật ta không ngờ ngươi lại vô liêm sỉ đến vậy Ta... ta...?"

Mặc cho Vi Tuyết Ngọc cả thẹn, mặc cho a di giận đến nói không thành lời, Vương Thế Kỳ cứ đường hoàng kêu lên, "Tạ ơn trời phật, Vương Thế Kỳ này đã tìm được người cần tìm rồi. Lục giáo chủ, Lục bá bá, người có nghe gì không? Lệnh ái đang đứng gần bên bá bá đây này. Văn bối đã tìm được ái nữ của tiên bối rồi này.?"

Khi thì giáo chủ khi thì bá bá lúc lại gọi là tiên bối, càng nghe Vương Thế Kỳ nói Vi Tuyết Ngọc càng hoang mang khó hiểu, "Thế Kỳ, ta đang hỏi ngươi sao ngươi không đáp lời? Ngươi lại lăm bằm cái gì là tìm được người cần tìm? Rồi là lệnh ái với ai nữ loạn xạ vậy?"

Cả Văn Phi Yến cũng vì kinh ngạc quá đổi nên quên mất sự cả thẹn. Nàng quay mặt ra và nhìn trừng trừng vào Vương Thế Kỳ. Y muốn hỏi ở chàng những câu tương tự như sư phụ chàng vừa hỏi.

Trước khi giải thích, Vương Thế Kỳ còn đánh tiếng phân minh, "A di, tỷ tỷ, hai người xin chớ hiểu lầm. Thế Kỳ này không phải hạng người đốn mạt đâu. Thế Kỳ này không nhìn thấy như tỷ tỷ nghĩ.

Ngược lại hai người hãy bình tâm nghe Thế Kỳ này nói đã.?"

Nghe đầu đuôi câu chuyện của Đạp tuyệt vô ngân do Vương Thế Kỳ thuật lại xong, Văn Phi Yến và Vi Tuyết Ngọc bàng hoàng kêu lên.

Hai người mỗi người kêu lên mỗi cách.

Văn Phi Yến thì kêu, "Thảo bào vừa trông thấy nó, ta đã buột miệng gọi ngay là xí điều. Và xí điều lập tức tiếp nhận lối xưng hô này.?"

Còn Vi Tuyết Ngọc thì bảo rằng, "Ta vì thấy Yến nhi xinh xắn dễ thương trong y phục của một văn nhân, hẳn là người gia giáo và Yến nhi thì chỉ biết nói mãi hai chữ Phi Yến chứ không nhắc đến tính họ nên ta gán cho Yến nhi một chữ Văn, là Văn Phi Yến. Nào ngờ Yến nhi lại là ái nữ của Lục giáo chủ và là tiểu chủ nhân của xí điều. Đúng là xảo hợp.?"

Nhưng Văn Phi Yến vẫn băn khoăn, "Nhưng tại sao người đoán chắc là ta có dấu tích y như vậy ở ngay chỗ... chỗ đó mà người khẳng định Nếu như người không hề nhìn thấy? Hừ, người vốn là kẻ táy máy tay chân, ta không tin vào lời người nói đâu.?"

Vương Thế Kỳ dù bị oan nhưng chàng không thể không nhớ lại cảm giác lâng lâng lúc chàng chạm vào người Văn Phi Yến để tìm các bộ vị huyết đạo bị chế trụ. Chàng tuy đang đỏ bừng khuôn mặt nhưng vẫn gắng sức giải thích, "Phi Yến, nàng đừng hiểu lầm Thế Kỳ này nữa. Ngay khi nghe Lục bá bá nhắc đến hai chữ xí điều lúc lâm chung, ta đã nghĩ ngay đến nàng rồi. Nếu nàng vẫn không tin, ta có thể lập trọng thệ.?"

Văn Phi Yến vừa nghe Vương Thế Kỳ thay đổi lối xưng hô với nàng, nàng đâu cần nghe Vương Thế Kỳ thề thốt làm gì nữa. Nàng gục đầu xuống nói lí nhí, "Không cần phải thề thốt đâu Vương ca, muội tin rồi.?"

Nàng bỗng quì xuống, "Lục Phi Yến này nhờ có Vương ca mới biết được lai lịch bản thân, lại biết kẻ thù là ai. Vương ca xin nhận cho Lục Phi Yến một lạy đáp tạ.?"

Hoảng hồn Vương Thế Kỳ nhào đến. Chàng dùng hai tay để nâng Lục Phi Yến đứng lên, "Kìa Phi Yến, là ta phải đền đáp ân đức tài bồi của Lục bá bá mà, nàng mau mau đứng lên đi.?"

Da thịt chạm da thịt, cảm nhận lần này không riêng gì của Vương Thế Kỳ mà là của hai người. HỌ cứ thế, đứng nhìn vào mắt nhau. HỌ quên rằng còn có cả Vi Tuyết Ngọc đang đứng gần đó và nhìn vào họ mà mỉm cười.

CÓ tiếng hắng giọng của Vi Tuyết Ngọc khiến cả hai bừng tỉnh.

"E hèm, bây giờ hai người tính sao đây? Ta phải gọi Yến nhi như thế nào mới phải đây?"

Văn Phi Yến, kể từ bây giờ phải gọi là Lục Phi Yến quay lại nhìn và sà vào lòng Vi Tuyết Ngọc. Nàng nũng nịu hỏi, "Sư phụ, sư phụ muốn đồ nhi gọi là a di hay cứ gọi là sư phụ?"

Vi Tuyết Ngọc cười xòa lên, "Yến nhi, ngươi đừng ngốc như thế.

Nếu ngươi không gọi ta là a di thì sẽ có người khác gọi thay ngươi đó.

Ngươi không sợ thiệt thòi sao?"

Nàng quay lại hứ lên một tiếng thật dài, "Hừ... đã có Yến nhi gọi người là a di rồi, đồ nữ nhân nào dám vào đây tranh phần với Yến nhi?"

Nàng nói xong còn liếc Vương Thế Kỳ thật dài, thật sắc và cũng thật triu mến.

Vương Thế Kỳ mỉm cười, "Không ai dám tranh phần với muội đâu.

Nếu có thì chỉ là do muội quyết định mà thôi?"

Lục Phi Yến dẫu môi trợn mắt, "Không có chữ nếu đó đâu Vương ca đừng mơ mộng hão huyền?"

Vi Tuyết Ngọc phì cười, "Được rồi Yến nhi, chuyện này kể như xong. Bây giờ hãy nghe Kỳ nhi nói về lão ác ma họ Tiền kia đã nào.

Nói đi Kỳ nhi?"

Thuật qua một lượt xong, Vương Thế Kỳ thoáng tư lự bảo, "Kỳ nhi định sau khi truyền lại toàn bộ chân truyền của Lục bá bá cho Phi Yến xong, Kỳ nhi sẽ lưu hai người ở lại đây. Đợi khi Kỳ nhi giải quyết xong Vạn thế ma quân Lưu Trúc Hàn, Kỳ nhi sẽ quay lại cùng Phi Yến đi tìm lão ác ma để báo thù. A di nghĩ sao?"

Vi Tuyết Ngọc gật đầu, "Ngươi sắp xếp hay lắm, ta không thể không tán thành?"

Nhưng Lục Phi Yến thì không hài lòng, "A di, Yến nhi chỉ muốn đi theo Vương ca thôi. CÓ hai nguyên do khiến Yến nhi phải đi theo Vương ca?"

"Là nguyên do gì, muội cứ nói thử xem nào?"

Lục Phi Yến đáp, "Thứ nhất, muội đã là người họ Vương, muội cũng phải góp phần với Vương ca trong việc tìm Tôn Lãnh Thu để báo gia thù?"

Chàng không thể không gật đầu.

"Thứ hai, muội phải đi theo là vì không muốn có ai khác tranh phần gọi a đi là a đi với muội, vả lại...?"

Chàng thoáng nhăn mặt định nói gì đó, nhưng lại thôi vì Lục Phi Yến còn chưa nói xong, "Vả lại, nếu Vương ca chỉ khẩu truyền kinh văn rồi lại bỏ đi thì muội khó có thể luyện được. Có đi cùng với Vương ca thì việc luyện công mới mau thành tựu. A đi nghĩ Yến nhi nói có đúng không a đi?"

Hiểu rõ tâm tính của nữ nhân không ai bằng nữ nhân, huống chi Vi Tuyết Ngọc đã nuôi dưỡng Lục Phi Yến những hai mươi năm dài. Do đó, Vi Tuyết Ngọc đành phải lên tiếng nói giúp cho nàng, "Yến nhi nói cũng phần nào đúng. Kỳ nhi, người bắt tất phải lo ta đơn cô."

Cảnh sắc nơi này đã lưu luyện ta rồi. Hai người cứ tha hồ bay nhảy.

Khi nào cần thì bảo xí điều đưa hai người đến với ta.?"

Chàng kêu lên, "Nhưng Thất Diệp cốc này vốn là tuyệt địa, khi a đi muốn đi thì làm sao mà đi được?"

"Tuyệt địa thì đã sao? Lục giáo chủ vốn bị thù nhân hãm hại đến không nguyên vẹn hình hài mà còn sinh sống được. Huống chi là ta vẫn còn vẹn toàn. Kể đến vì là tuyệt địa nên ta không ngại bất kỳ ai đến quấy nhiễu. Cuộc sống như vậy mới gọi là sinh thú. Người bắt tất phải nói nhiều lời nữa. Mau đi đi.?"

Lục Phi Yến không khỏi băn khoăn trước lúc chia tay. Nàng nói, "A đi, đi thì bọn hài nhi phải đi rồi, nhưng Yến nhi muốn lưu lại thêm ít ngày nữa ở ề...?"

Vi Tuyết Ngọc vội xua tay, "Không cần đâu, vả lại, việc Tam Tuyệt bảo mưu đồ độc bá võ lâm hiện đang phải tính từng ngày. Kỳ nhi không thể chậm trễ trong việc ngăn chặn bọn chúng. Hai người có mau đi thì mới mau quay lại thăm ta.?"

Nghe thế, Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến mới chịu đi ngay, sau khi tế bái xong mộ phần của giáo chủ U Linh giáo, là phụ thân của Lục Phi Yến.

Đại điều vì đã quen chờ hai người nên việc cùng một lúc đưa Vương Thế Kỳ và Lục Phi Yến ra khỏi Thất Diệp Cốc không có gì đáng ngại.